

Ah Sevda

– Ethem BABRAK · 01 Nisan 2025

Ah Sevda!

Ah sevda, saklı kentim, yağmur bakışım!

Bu aralar herkesin dilinde sakız olmuşsun ve seni ağızları tatlansın diye ısırp ısırp çiğniyormuş ahali.

Sana kaç defa dedim, Sevda!

“Pankartları maviye açılmayan namussuz bir hayatın üvey oğullarına varma!” diye.

Bak, üşüdü kent gözlerinde.

Bak, sözlerin kurşun gibi düştü yüreklere.

Anlayanların gözbebeklerine yağmur düştü.

Yetmedi tufan düştü.

Kızıl kıyametin ortasına hazan düştü.

Anlamayınca büyümesini bilmeyen çocuklar, gönüllere figan düştü.

Bana kala kala kuru bir damla gözyaşı...

Ariflerin gözündense kan düştü.

Ah Sevda, ah!

Düşü güzel uykum!

Sabrımın ve hayata direnişimin kısa ve umutsuz öyküsü!

Sen maviye çalan gözlerinde büyüttüğün bu öfkeyle daha ne bırakırsın ki geriye!

Sen bu kinle kıvranırken düşlerim gelir mi sanırsın seninle!

Dava dediğin büyük olur.

Sen karınca gibi deve yükü mü taşırsın!

Sana kaç defa dedim Sevda, bu eller bizim değil!
Bu rüzgar bizi alıp savurur.
Kahır yüklü hayat çok beklemez bir kaos daha doğurur.
Kasırgası büyük olur bu duyguların.
Hani diyorum artık ecel kapımızı çalmadan bu rüyadan vaz mı geçsek Sevdam!
Çekilsek mi mağaralarımıza?
Kangren olmuş aşkların elinden mi tutsak?
Bir '-ci, -cu' eki alıp sözcüklere mi sığınsak!
Yok Sevda! Yok!
Cümleler elinden feryad-ü figanda iken kelimeler sana az gelir.
Duydum ki yükseklerden konuşuyor, bana harfleri getirin diyormuşsun.
Doğrudur, sana ünlemler bile az gelir ve bana attığın bu nokta kitaplara ağır gelir!

Ah Sevda!
Ah seferimin son durağı!
Kanlı mabedimin en tepesine dikili seccadem!
Yüreğimin çorak arazisinde büyüttüğüm susuz çiçeğim.
Varlığımın ötesindeki yokluğum.
Poyrazımı sindiren telli duvaklı gelin.
Suretinde boğulup daha içerilere dalamadığım kentim.
Suskunluğuna asalet dedikleri günden beridir, dinmedi öfkem.
Oysa sana suskundum ve sana vurgun.
Çıkıp İbranice konuşacak içimdeki iblisi kovacaktın.
Beklemiştim, bekle demiştin.
Yüreğimde sakladıklarımı önüne sermiştim.
Takılmadan hoyrat yalnızlıklara ellerinde gülümsemek vardı Sevda.
Ama yetmiyordum Sevda.
Ne sana yetiyorum ne de ürkek bakışlarına.
Senin yürüdüğün yollardan ömür geçti, gökyüzü geçti, aşk geçti, sevgi geçti; bir ben geçemedim bu yollardan Sevda!

Ethem BABRAK